

Stark

Baareissamme

aterioitte nopeasti ja edullisesti.
— Maukkaita, lämpimiä ruoka-annoksia, herkullisia voileipiä, kahvia ja virvokkeita.

AAA — Kauppatorin varrella
HELMİ — Aninkaistenkatu 18
JOHANNA — Hämeentie 44
KATRIINA — Uudenmaankatu 13
KESTI — Yliopistonkatu 26
KORONA — Aninkaistenkatu 3
MAKUPALA — Humalistonkatu 17
ROSITA — Puistokatu 3

Tervetuloa!

**TURUN
OSUUSKAUPPA**

KALEVA

Ruokala-kahvila

Uudenmaank. 5

KÄSITYÖLIIKE

Vivi Palin

Hämeen. 8

BAARI
Kurjentuna

Ruokabaari

Kiinanmyllynkadun ja Vähähämeenkadun kulmassa.

TOIMITUS:

Rehtorinpellontie 4, 18 - Puh.: 16098
Päätoimittaja: Aimo Widgren - Puh. 16098
Toimitussihteeri: Kyösti Kolehmainen - Puh. 17135
Talous: Marja Tuomisaari, B, 183, Yliopistotalo
Aune Tarnanen, B, 178, Ylioppilastalo
Lehdistösihteeri: Ulla Saastamoinen, B, 195, Ylioppilastalo
Ilmoitushankinta: Raili Hynninen, A, 53, Ylioppilastalo

KÄK

Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan äänenkannattaja

N:o 3

1960

Savo-Karjalainen Osakunta on runsaan kolmen vuoden pituisen olemassaolonsa taipaleella tavoittanut uuden virstanpylvään, joka epäilemättä on sen nuoruusvuosien tähän asti tärkein saavutus. Tämän saavutuksen, oman huoneiston, suuri merkitys on siinä, että se hyvin olennaisella tavalla palvelee eräitä jokaiselle elävälle olennolle, myös ihmiselle, luonteenomaisia perustarpeita. Nämä perustarpeet pohjautuvat siihen vaistoperäiseen vaatimukseen, että jokaisella yksilöllä on oltava kotipaikkaoikeus johonkin seutuun tai alueeseen ja että hänellä on yhteys (lajinsa) muihin yksilöihin. Eläinpsykologian alalla olemme näitä ilmiöitä tottuneet nimittämään asuinpiirikäyttäytymiseksi, mikä ilmenee kotipaikkauskollisuutena, ja sosiaiseksi käyttäytymiseksi, mikä saa ilmaisunsa eriaisteisina, enemmän tai vähemmän kiinteinä sihteinä yksilöiden välillä ja yksilöryhmien sisällä.

Kun aikaisemman Käk-lehden sivuilta kuuluu isännän ääni, joka kertoo, miten piskuinen joukko itäsuomalaisia opiskelijoita kokoontui yhteen, kaukaisen kotiseutunsa yhdistäminä istumaan iltojaan teekupin ääreen, jakamaan kotoa tulleen kalakukko- tai piirakkapaketin, sekä tarinoimaan kotipuolen kuulumisia omalla murteellaan, eikö tuossa juuri kuvastu nuo kaksi, myös ihmiselämässä niin olennaista perustarvetta?

Noina aikoina, joista isännän ääni kertoo, ei ollut vielä TY:n Savo-Karjalaista Osakuntaa eikä siis kiinteätä, pysyvää aluettakaan, mihin kokoontua ja minkä omistaa omanaan. Mutta nyt meillä ovat molemmat! On Savo-Karjalainen Osakunta jo hyvässä kehityksensä iässä ja on juuri syntynyt oma osakuntahuoneisto, jonka suojissa tästä lähtien yhteydenpitomme ja toimintamme jatkuu.

Ekä elävimmän meistä kaikista tuntevat saavutuksemme merkityksen ne osakuntalaiset, jotka ovat menettäneet alkuperäisen kotiseutunsa vieraisiin käsiin. Etsimättä muistuu tätä ajatellen mieleen tunnetun eläinpsykologimme oppikirjassaan tekemä kysyvä huudahdus: mahtavatko tämän maailman suuret koskaan tulla ajatelleeksi, miten syvään vaistopohjaan ne tunteet juontavat juurensa, jotka säälimättä poljetaan saappaiden alle, kun strategisten rajojen nimessä ihmisiä karkoitetaan kotiseuduiltansa?

Emme kuitenkaan jää tätä viimeisinä vuosikymmeninä suorastaan yleismaailmalliseksi muo-

J U R T U M I S T A

Inspektori prof.
PAAVO VOIPIO

UKRI — NUORTEN KIRJAILIJAIN OMINTAKEINEN PONNAHDUSLAUTA

Silloin tällöin julkisuudessaakin mainittu kerhomme, Kirjallistaiteellinen Kerho Ukri r.y. viralliselta nimeltään, on ainakin allekirjoittaneelle ollut sinänsä varsin mielenkiintoinen. Käk-lehden tarjottua tilaisuuden jonkinlaisen historiikin luomiseen tartun tähän tehtävään varsin uteliaana — kysymyksessä on itsellenikin ensimmäinen yritys todellisen kokonaiskuvan luomiseksi.

* OLAVI AALTONEN *

Kirjallisen ja taiteellisen kerhon osa maassamme on aina ollut varsin vaikea. Jokaisella tämänsuuntaisella yrityksellä on aivan samanlainen lähtökohta ja heikkous: täydellinen rahapula. Muodollinen jäsenmaksu ei kykene peittämään edes postimerkkikuluja. Muita tuloja ei ole.

Kun tältä pohjalta katselen Ukrimme toimintaa ja saavutuksia, on ne todettava varsin hyviksi. Ja syy tähän on kahdenlainen: uhrautuva työ ja sellaisen toimintamuodon löytyminen, joka vastaa jäsenistön omia tarpeita.

Johonkin rahakkaaseen yhdistykseen nähden saavutuksemme tuskin ovat mitta-suhteiltaan vertauskelpoisia. Toisiin kulttuurikerhoihin nähden ne suhteellisesti ovat erinomaiset.

Koetan nyt eri puolilta valaista kerhomme kokonaisuutta, sen kahden peruskohdan, työn ja tarpeen merkitystä.

Sattuma auttoi

Samojen nuorten kynäniekkojen piirissä oli aina 1940-luvun loppuvuosista lähtien keskusteltu silloin tällöin oman kirjallisen kerhon aikaansaamisesta. Se viivästyí ja

viivästyí siitä syystä, että nämä suurin piirtein samoja ihanteita edustavat nuoret kynäilijänalut asuivat hajallaan eri puolilla Suomea. Helsingissä kerhon perustamisyri-tyksiä tehtiin parikin niiden johtamatta muuhun kuin muutaman rupatteluhetken aikaansaamiseen.

Sittenmin pari jäsentä siirtyi itä-Suomeen, Vesa Niemeläinen ja minä aivan Joensuun tuntumaan. Täällä totesimme, että mahdollisuudet jonkinlaisen kerhon rungon muodostamiseen olivat yht'äkkiä syntyneet. Muuten Helsinkiä hiljaisemmissa oloissa tuli yht'äkkiä selvä tunne siitä, että keskinäisiä kirjallisen keskustelun, kritiikin ym. tarpeita ei muuten voida enää tyydyttää. Helsingissä se oli vielä monin tavoin ollut mahdollista ilman virallista yhdyssidettäkin.

Oma antologia

Pienen ydinporukan käsiin oli hiljalleen ja melkein huomaamatta kertynyt eri nuorilta sekä runoa että proosaa, joita olimme lueskelleet aivan henkilökohtaisen kanssakaäymisen puitteissa.

Päätimme ensimmäiseksi lyödä antologian käsikirjoituksen kasaan. Se syntyi lo-

---

dostunutta tragediaan tuijottamaan emmekä sitä omalta osaltamme murehtimaan. Edessämme on nykyisyys ja pitkä taival tulevaisuutta, jotka tarvitsevat voimiamme ja ponnistuksiamme. Pyrkimyksemme, savo-karjalaisten perinteiden vaaliminen keskinäisen yhteydenpidon merkeissä, kaukaisten kotimaakuntiemme ja hajallaan Suomen niemellä asuvien heimoveljiemme yhdistäminen yliopistoomme ja sen opiskelijoihin sekä omassa keskuudessamme tapahtuva työ yhteiskuntakelpoisten, sosiaaliseen yhteistyöhön pystyvien kansalaisten kasvattamiseksi tapahtuvat nyt omissa suojissa.

Vaimistautuessamme nykyisin osakuntamme tilaisuuksiin, emme enää sano pelkästään läh-
tävämme "kuntaan", vaan oikein täyttä totta merkitsevin sanoin me menemme nyt "osakun-
taan". Sen konkreettisena ilmentymänä on oma viihtyisä huoneistomme, alue, jossa synny-
näinen kotipaikkauuteutemme löytää kaipaamansa kohteen. Tähän alueeseen nähden
meillä jokaisella on nautintaoikeutemme, mutta myöskin velvoituksemme, jotka oikealla tavalla
täytetyinä merkitsevät rakentavaa työtä kotiseudun, sen opiskelevan nuorison ja koko isän-
maan hyväksi.

pulliseen muotoonsa nopeasti, mutta sitten seurasi puolentoista vuoden täydellinen hiljaisuus. Kukaan ei uskonut sen julkisamiseksi.

Viiden kuuden hengen ydinporukka tarttui silloin asiaan, painatti ennakkotilauslistat ja omin varoin pisti ne kiertämään tuttavien kirjallisuudenharrastajien pariin.

Tulos oli yllättävä: ennakkotilaukset kysyivät kustantamaan teoksen sinänsä. Ei juuri voitolla, mutta "fifty-fifty".

Kun teoksen ennakkomenekki näin tuli turvatuksi, totesi ensimmäinen eteen sattunut kustantajakin, Tammi, sen sisällön siksi hyväksi, että suostui antamaan teokselle siunauksensa ja ottamaan ennakkotilauksien yli menevän painoksen osan myyntiinsä.

"Väliasemalla"

Se oli Väliasemalla-antologiamme synty. Tuo nimi, erään antologian novellin nimi, kuvastaa samalla silloista itsevarmuut-

tamme: uutta tehdään, eikä tähän pysähtyä.

Itse antologiasta kannattaa mainita muutama sana.

Ensinnäkin se on ns. seka-antologia, siis sekä runoja että proosaa sisältävä. Katsoimme tämän muodon parhaaksi nimenomaan palvelemaan jäseniämme, vaikka sitä ei juuri Suomessa tunnettu. Siis uranuurtamista tavallaan sekini.

Kokoelmaan osallistuivat seuraavat runoilijat: Jukka Holopainen, Tuovi Kanerva, Marjatta Kuru, Ilona Lassila, Vesa Niemeläinen, Kalevi Sorsa ja allekirjoittanut. Proosaa edustivat novelleillaan: Eero Hietala, Seppo Karjala, Martti Palkispää ja Inkeri Tuiskumäki. Kaksi nuorta amerikkalaisen runouden suomentajaa oli myös mukana: Aki Oura ja Pekka Vihma.

Eräs nykymodernismin päin kallellaan oleva kriitikko huomautti kokoelman arvos-

Jatkuu siv. 12

Joukko aktiivisia ukrilaisia pitämässä Joensuussa palaveria yhdistyksen jäsenten käsi-kirjoitusten merkeissä. Vasemmalta kontiolahtelainen kirjailija Jouko Puhakka, samoin Kontiolahtella asuva kirjailija, rahastonhoitaja Ilmari Saarinen, Haapalahdesta oleva opettaja Helmi Saarisalo ja Joensuussa asuva kirjailija Olavi Aaltonen.

Tarvitsemme nuorten avun

Pyyntöstämme selvitteli kerhon tämänhetkisiä kysymyksiä lehdellemme Kirjallistaiteellinen Kerho Ukri r.y:n puheenjohtaja, toimittaja Kauko Muje. Annoimme hänelle vastattavaksi muutamia kysymyksiä, ja vastauksista tuli tällaisia.

1. Onko kerho vain kirjallinen — vai myös "muuten taiteellinen" — ja kuinka laajalla alalla sen toimintamuodot ovat olleet?

Kerho suunniteltiin alunperin myös muita taiteenaloja käsittäväksi. Siihen on kuulunutkin joku yksityinen maalari, musiikinopiskelija ym. Käytännössä kuitenkin työ on supistunut lähinnä kirjoittajien keskeiseksi. Tässä olemme noudattaneet eräänlaista "luonnollisen tarpeen" huomioon ottamista, ja kirjoittajat tuntevat nimenomaan tällaista kerhoa kaipaavan. Olemme keskinäisen käsikirjoitusten arvioinnin lisäksi järjestäneet joitakin radiomatineoita Joensuun radiossa ja yhteistoiminnassa toisten järjestöjen kanssa pari kolme yleisöiltaa. Jälkimmäisen laista toimintaa emme yksinämme ole ajatelleet laittaa pysyyn, koska jäsenistö asuu hajallaan eikä luonnollisestikaan tunne niin kiinnostusta esittäviä taiteita kohtaan. Toivoakseni myös muutkin kulttuurialojen edustajat kuitenkin tulevat mukaamme. Kerho ei perusolemukseltaan ole yksinomaan kirjoittajille sopiva, vaan sen sisällä voitaisiin ajatella luovien nuorten ja esittäjien yhteistoimintaa.

2. Mitkä ovat tärkeimmät tulevaisuudentavoitteet ja onko niiden saavuttamiseksi jo työ tekeillä?

Kaikkia tulevaisuudensuunnitelmia varjostaa täydellinen rahapula. Uuden yhteisteoksen suunnitelma on valmiina ja ennakkotilauskierrostaakin jo aloitettu. Sen onnistuminen ratkaisee lähinnä kaiken muun tulevaisuuden suunnittelun.

Toinen ongelma on kerhon piirissä ollut monipuolisen pohdinnan kohteena, nimitäin oman kerholehden aikaansaaminen. Pientä lehteä varten meillä olisi materiaalia ja kirjoittajia jatkuvasti tarpeeksi. Mutta se raha! Kenties saamme joskus jostain päin edes pientä taloudellista apua tähän tarkoitukseen. Lehden suunnitelma on aivan omintakeinen — kuten kerhon kokoonpanokin — ja muodostaisi sellaisena myös mielenkiintoisen kokeilun, joka sietäisi tehdä pelkän mielenkiintonsakin vuoksi.

3. Mitkä ovat jäsenten hyväksymisperusteet ja millaista jäsenistöä pyritte saamaan mukaan?

Kerhon uusi jäsen joutuu jättämään harastusnäytteet (tai ilmoittamaan, mistä ne painettuina saadaan nähtäväksi), jonka perusteella hyväksyminen tapahtuu, vieläpä sen on tapahduttava johtokunnassa täysin yksimielisesti. Arvosteluperusteet olemme koettaneet pitää varsin ankarina. Jäseneksi hyväksyttävältä vaaditaan mm. selaista tasoa, että hänen tuotteitaan voidaan nyt tai todennäköisesti tulevaisuudessa kelpuuttaa kerhon julkaisutoimintaan.

Edustamme jonkinlaista realistis-kansallista perussuuntausta. Mutta mitään kiinteitä ohjelmaa tai "ismiä" emme ole hyväksyneet itsellemme. Niinpä joukkoamme kuuluu jokunen varsin modernistinenkin tekijä, joka pyrkii näkemään taiteen tunnepohjalla.

Aja raiteissa!

Ylioppilas Sober Miettinen oli luonteeltaan tasainen ja kiltti. Kukaan ei voinut syyttää häntä omavaloisuudesta, kaikenkaikkiaan hän oli tavallinen. Näin olivat asiat olleet niinkauan kuin Sober saattoi muistaa ja hän muisti aina jopa edellisen yön. Tässäkin suhteessa hän poikkesi edukseen normaalista opiskelijasta. Kunnollinen ja kelpo oli Sober.

Kerran kuitenkin koitti aika jolloin hän sai huomata, että vaatimattomuus ei ole hyve, Sober aloitti opiskelun. Iloinen ylioppilaselämä asetti hänelle vaatimuksia, joiden edessä Sober parka tunsikin olevansa voimaton. Kertakaikkiaan hän ei osannut olla epätavallinen. Toisilla oli viljalti jostain varastettuja esineitä jotka kertoivat vääjämätöntä kieltään nykyisen omistajansa rohkeudesta ja epäsovinnaisuudesta. Sober tunsikin masentuvansa näiden dokumenttien edessä. Mikään ei kuitenkaan auttanut oli yritettävä toisten mukana ollakseen erilainen.

Sober aloitti vaatimattomasti. Hän anasti vakain tuumin ja harkiten erästä kahvilasta peltisen tuhkakupin. Parin ajast'ajan kuluttua syyllisyudentunto hellitti sen verran, että saattoi harkita jonkin suuremman ja vaativamman esineen hankkimista.

Muutaman kuukauden kuluttua omisti Sober useita tuhkakuppeja, vaikka hän ei polttanutkaan, kolme Coca-Cola mainosta vaikka ei juonutkaan muuta kuin maitoa, kaksi yöastiaa vaikka hän ei koskaan öisin ja yhden naisten anonyymit vaikka hän ei ollut sellainen. Sober alkoi nauttia hyvin ansaittua arvonantoa toveriensa keskuudessa, puhuttiinpa hä-

---

Jäseniksi toivomme pyrkivän kaikkien nuorten ja kehittyneempien kirjoittajien (kuten muidenkin taiteenalojen edustajien) riippumatta iästä, asuinseudusta tai muusta sellaisesta tekijästä.

Ja ennen kaikkea haluamme, että mukana olisi nimenomaan nuorta toimeliasta joukkoa auttamassa yritystä eteenpäin — kritiikkiä arastelematonta nuorisoa. —

Kauko Muje

nestä jonkinlaisena kuuluisuutenakin. Ihme oli tapahtunut, Soberista oli tullut epätavallinen. Hän eli onnellisia aikoja. Menestyksensä villitsemänä Sober yritti eräänä sumuisena ja pimeänä syösyönä vakavissaan varastaa puistonpenkin, noin vain kuin kisällityönä mutta ei jaksanut kantaa sitä kuin satakaksikymmentä yardia. Kuitenkin tämäkin yritys katsottiin hänelle ansioksi.

Kaikki olisi ollut hyvin ellei erikoisuuden tavoittelu olisi mennyt hänelle päähän. Ensimmäinen vakava merkki tästä oli se, että Sober hylkosi kaikkien epätavallisten ylioppilaiden virkopuvun, hyvin istuvan teräksen harmaan kolminappisen ja alkoi käyttää sinistä seivotista kaksirivistä. Tämä yleensä vielä hyväksyttiin, vaikka tarkkaan ottaen Soberia pidettiin jo aika tavalla hassahtaneena. Tästä kaikesta onnellisen tietämättömänä hän jatkoi metamorfoosiaan. Perinteellisen litteän asiakirjasalkun hän vaihtoi paperikassiin. Nyt alettiin Soberia jo kaihtaa, ja eräänä päivänä, kun hän ilmestyi paikalle vihreässä paidassa, jonka eloisuutta viehättävästi korosti kaksimielisen vaaleanpunainen solmio, oli epätavallisten ystävien mitta täysi. Harnaapukuisten boheemien joukko poistui Soberin elämästä ja hän huomasi olevansa kaiken keskelä yksin. Tästä kaikesta opimme olemisen rajat.

KUTSU

kaikille osakuntamme jäsenille kirjoituskilpailuun! — Yksi sarja: Huomioon otetaan kaikki muut hengentuotteet lukuunottamatta näytelmiä. — Ohje: Kirjoita selvästi ja lyhyesti. Kirjoitukset jätettävä lehden postilaatikkoon tai Yliopistotalo A, 18:aan, 10. 12. mennessä. Toimitus suorittaa kritiikin. Vain paras palkitaan, useampikin ehkä julkaistaan. Palkinto 5000 mk!

Olli Virho:

MISTÄ urheilumme yhtenäisyyttä?

Yleisurheilumme viimeaikaisen alenustilan seurauksena on kysymys heikosta panoksestamme varsinkin olympian kisoissa astunut tapeetille laajoissa piireissä. Syitä on yritetty selvittää niin asiantuntevalla kuin -tuntemattomallakin taholla ja annettu sapenkarvasta nieltävää urheilujohdollemme aina sen ylintä etappia olympialaista komiteaa myöten.

Urheilumme nostaminen edes jossakin mielessä sen entisille portaille on sangen monitahoinen kysymys, johon toivottavasti löydetään ratkaisu, jota on etsitty koko sodanjälkeinen aika. Syyt ovat syvällä ja kysymys on koko nykyisen elämämme uudelleen arvioimisesta, moraalisen pohjan löytämisestä, jota ilman urheilummekin turhaan yrittää etsiä uomaansa. Pinnallisten selittelyjen ja lässyttelyjen asemesta tarvitaan kaivinkonetta, uusia tuulia ja luitia!

Kuulun siihen sukupolveen, jolla oli tilaisuus seurata urheilumme suurta nousukautta verraten läheltä. Urheilumme johto jopa pyrki usein selvittelyissään tappioittemme lievennykseksi aliarvioimaan noita entisiä saavutuksiamme. Vedotaan muka nykyiseen tulostasoon, miten esim. Paavo Nurmen tuloksilla ei enää voitettaisi kyläkilpailuja j.n.e. Jätämme nuo selittelyt omaan arvoonsa, sillä ei kai kehityksen

pyörä saa pysähtyä kohdallamme enempää urheilussa kuin muussakaan, jos aiomme yleensä pysyä mukana jatkuvasti kiihtyvässä ja kiristyvässä kilvassa elämän eri aloilla.

On aivan turha kieltää sotiamme edeltäneiden vuosien mittasuhteiltaan valtavaa urheilu- ja kasvatustyötä, jota sk-järjestö teki tässä maassa. Tämä järjestö ulotti toimintansa jokaiseen maamme kolkkaan.

Sen piiristä nousi urheilumme voima, jonka moraalinen ja aatteellinen pohja täysin puuttuu tämän päivän urheilustamme. Poikkeuksiakin onneksemme on!

Silloin iskettiin maaotteluissa ja vaativissa kansainvälisissä mittelöissä Suomen puolesta. Oli tärkeämpää taistella ja voittaa tai kaatua kunnialla. Nyt on tärkeätä päästä mukaan edustustehtäviin — johtajapaljoukseen herättää jo hymyilyä idässäkin — menestys on usein toisarvoinen asia. Onneksemme tässäkin suhteessa on poikkeuksia!

Elävästi muistuvat vielä mieleen omalle ikäpolvelle viime sotiemme päivät. Jatkosodan pitkinä asematavuosina, jolloin ”rintamillamme oli suhteellisen rauhallista”, urheili koko armeija. Ei silloin kysyty tuhansissa kilpailuissa, jotka usein saatiin suorittaa jopa hengenvaarallisissa olosuhteissa, kuuluiko aseveli SVUL:iin, TUL:iin tai KUL:iin (tarkoittaa Kommunistien Urheiluliittoa).

Todellisessa urheilu- ja joukko-osasto hengessä kilpailivat noina kohtalon vuosina Suomen miehet luokkarajoja rakentamatta. Olimme silloin varmoja, että vihdoinkin sodan kerran loputtua pääsisimme ainakin urheilumme kahtiajakaisuudesta ja rikkinäisyydestä. Miten urheilusta tulisi koossapitävä ja rakentava voima kansamme elämässä.

Kaikki tiedämme, kuinka kävi. Poliitikot alkoivat myyräntyönsä myös urheilumme laajalla kentällä. Tämän päivän kuva ei enempiä kommentaareja siitä asiasta kaitvanne.

Mikä kuitenkin estäisi tämän hetken urheilumme ottamasta oppia noista päivistä. Ennakkoluulottomasti ja rinnakkaiselon periaatteidenkaan siitä kärsimättä yksi ja ainoa linja: urheilu yhdistää Suomen kansan, kuten se lukemattomia kertoja sykähdyttävällä tavalla on tehnyt.

Missään muualla ei tunneta urheilun kahtia- jopa kolmiajakautumista kuin meillä. Samoien urheiluseurojen ja järjestöjen edustajina kilpailevat kaikkialla muualla maailmassa niin työmiehet kuin ns paremmista piireistä olevat urheilijat. Urheilukentillä eivät poliittiset erimielisyydet vaihda. Miksi meillä rakennetaan raja-aitoja

varsinkin ns työtätekevien poliittisten kiipijöiden taholta, kun sellaiseen ei missään muualla ole varaa, ei edes pimeimmässä Afrikassa!

Akateeminen urheilumme lienee aina ollut erossa politiikasta. Se on omissa vaatimattomissa puitteissaan yrittänyt ylläpitää jonkinlaista toimintaa akateemisen nuorisomme fyysisen kunnan kohentamiseksi jatkuvasti yhä vaativamman hengen viljelyn vastapainoksi. Tuossa kilvassa on fyysinen puoli kuitenkin jäänyt yhä enemmän lapsipuolen asemaan.

Vanha Turku sai uuden ja ajan vaatimuksia vastaavan yliopiston, mutta unohdettiin hengen viljelyn ohessa ruumiillisen kulttuurin tarpeet. Missä ovat kuvasta urheilun harjoituspaikat, vaikkapa vain vaatimattomine kenttineen hienon yliopistomme läheisyydestä. Eivät uimamonttu — halli kai lienee liian juhllallinen sana — ja yksi voimistelusalit riitä. Ne antavat vain omalla tavallaan kuvan yliopistourheilumme asemasta ja miten siihen on yleensä suhtauduttu. Urheilun harjoittamisen edellytykset opinahjon välittömässä läheisyydessä ovat varmasti yhtenä tekijänä monien muiden maiden yliopistourheilun korkeaan tasoon.

Huolimatta välinpitämättömästä suhtautumisesta akateemista urheilutoimintaa kohtaan, on ylioppilasnuorisomme joukosta noussut silloin tällöin myös huipputekijöitä aina olympiavoittajiksi saakka. Koulu- ja akateeminen urheilu voisikin olla koko urheilumme suola. Se edellyttäisi kuitenkin kokonaan toisenlaista asennoitumista koululaitoksemme johtavien piirien taholta. Siellähän on vielä tänä päivänä ”peruukkeja”, jotka näkevät urheilun välttämättömänä pahana, johon uhratut viikkotunnit voitaisiin käyttää paljon tehokkaammin hengen viljelyn eri aloilla. Mutta mitä tekisimme sellaisella oppineistolla, jonka ruumis ei kykenisi kannattamaan liian viisasta päätä. Vanha viisaus: ”Mens sana in corpore sano”, pätee ohjeeksi tänäkin päivänä, vaikka ylioppilasnuorisomme usein pyrkii omaksumaan sen ”huonona käännöksenä”!

Miten toivottavaa olisi, että Turun yliopiston opiskelijat ymmärtäisivät ottaa esimerkkiä omasta rehtoristaan. Hän on aina

TAPANI ALPI

... Tiesin, että kesälomani Pariisissa päättyisi juuri tänään. En saanut tuhata aikaa. Moni tuttu paikka odotti jäähyväisiä. Viimeistä silmäystä tänä kesänä. Koska palaisin tänne jälleen, sitä en tiennyt. Ehkä ensi kesänä...?

Painoin hotellini ulko-oven hellävaroen kiinni ja kiirehdin Odeonin suuntaan. Oli tulossa aurinkoinen päivä. Juuri sellainen, jolloin Boulevard St-Michel vaatii istahtamaan jonkin värikkään kahvilansa markiisin suojaan. Kahvini ääressä aloin eritellä ihmisjoukkoa ympärilläni. Lyhyt, tyylikkäästi pukeutunut herra istui baaritiskin ääreen. Vasemmassa kainalossa oli ruskea, litteä salkku. Oikea käsi kaivoi taskusta pari kolikkoa. Baarimies sanoi jotain. Molemmat nauroivat. Herra sai espressonsa. Kulautti sen kerralla, vilkaisi kelloaan ja sanoi pari sanaa. En erottanut niitä. Baarimies kohautti olkapäitään ja kuivasi suuret, punakat kätensä likaiseen pyyheliinaan. Herra poistui ja hänen tilalleen ilmestyi toinen. Sama näytelmä toistui.

Boulevard St-Michelin virkamiehet kiirehtivät työpaikkoihinsa.

Vieressäni oli pöytä kolmelle. Sen ääressä neljä tyttöä ja neljä poikaa. Nuo ovat opiskelijoita, ajattelin. He keskustelivat taiteesta ja nauroivat äänekkäästi. Eivät kuitenkaan kaikki. Tyttö ja poika. Tyttö istui miltei pojan sylissä. Kukaan ei kiinnittänyt heihin huomiota. . . . Liikenne seisahtui jostain syytä. Kahvilan kohdalle pysähtyi vaalea skootteri. Poika sai takaistuimelta leikkisän sukon. Oli kai jäänyt antamatta aamulla. Tai tuskinpa. Mutta ehkä edellisestä oli jo kulunut liian kauan tytön mielestä. Ajoneuvot syöksähtivät liikkeelle, siirryin seuraamaan perheenäitejä, jotka riensivät ostoksille. . . .

oivaltanut fyysisen kunnan merkityksen henkisen vireyden ylläpitäjänä. Kauniin Urheilupuiston poluilta hän ammentaa aamuvarhaisin voimaa ja vireyttä.

Elämme kovaksikeitettyssä maailmassa, missä heikot yksilöt eivät kunnialla selviä kiristyvässä kilvassa. Hengen viljelyn rinnalla tarvitaan fyysistä kuntoa, voimaa ja kestokykyä. Luotakoon nykyiselle ylioppi-

laspolvellemme mahdollisimman suotuisat edellytykset yhä enemmän vaativien henkisten ja fyysisten ominaisuuksien kehittämiseen, joita aika sen eteen asettaa.

Akateemisen nuorisomme tehtävänä on myös. urheilumme terve kehitys ja johtaminen oikeille raiteille, koska ei nykyinen asioista vastaava taho näytä siihen kykenevän.

. . . Kun astuin Metrosta maanpinnalle Boulognen metsän liepeillä, huomasin vasta miten kirkas aurinko todella oli. Samosin päämäärättä suurten puiden katveeseen, jonne auringonvalo siivilöityi aivan kuin valtaisaan katedraaliin sen holvi-ikkunoitten läpi. Aloin ymmärtää, mitä Boulognen metsä merkitsee pariisilaiselle. Pienelle pariisilaiselle se on hänen lapsuutensa rakkain leikkipaikka, satumaa vailla vertaa. Se ei ole jokaiselle heistä arkinen leikkipaikka, mutta jokainen heistä viettää siellä muutaman unohtumattoman hetken. Pariisilaiselle nuorukaiselle se on paikka, missä hänen tyttänsä silmät säteilivät kauneiten ja jonne hän muutaman vuoden kuluttua pienen perhe-riidan päätteeksi palaa löytääkseen jälleen juuri ne silmät. Sillä jos missä niin Boulognen metsässä unohtuu elämän arkinen realismi. Samassa metsässä saatat tavata vanhan rouvan istumasta yksinäisellä penkillä. Hänkin tarvitsee Boulognen metsää . . .

. . . Huomasin, että minulla oli paljon hyvästeltäviä ja perin vähän aikaa. Kumma kyllä, sellaiset mainostetut nähtävyydet kuin Eiffeltorni ja Riemukaari eivät olleet tehonneet minuun. Kiirehdin ja laskeuduin jyrkät portaat. — Seine, likainen ja pahan hajainen, mutta kuitenkin niin kaunis ja paljon puhuva. Istuin rantakiveykselle ja riisuin kenkäni. Kaivoin lentokassistani puoli metriä Ranskanleipää, pullon punaviiniä ja palasen juustoa. Kuinka moni ennen minua oli tehnyt juuri näin, ajatelin?

Mies, joka havahdutti minut ajatuksistani, ei ollut kovinkaan vanha. Nelissäkymmenissä, arvioin. Mutta hän näytti vanhalta, kuusikymmenvuotiaalta. Hän ei puhunut mitään, katsoi vain. Käänsin päätäni. Hätkähdin aluksi, sillä miehen katse oli nauliintunut juustopalaan, jota vein juuri suuhuni. Pala jäi puolitiehen, leipä takertui kurkkuun. Vihdoin käteni teki eleen. Mies istui kovalle kivelle viereeni . . . Tunti kai oli vierähtänyt. Nousimme jyrkät portaat katutasanteelle. Kädenpuristus, katse. Mies nukkavieru takki yllään poistui Madeleinen suuntaan polttoen antamaani sikaaria. Hän oli tietämättään antanut minulle hyvin paljon; kuvan siitä, mitä Pariisi myös voi olla . . .

Astuttuani ulos Louvresta, missä olin vielä kerran silmännyt Milon Venusta, minun oli jälleen nälkä. Astelin Care du Nord'n suun-

taan, sillä tiesin erinomaisen ruokapaikan Rue Lafayettella. Söin kerrankin kunnolla. Pavuista tehtyä keittoa, verisen pihvin, hedelmiä ja päälle nautin kupin turkkilaista kahvia. Rituaali kesti kolmatta tuntia, join näet punaviiniä pullollisen kahvin päälle. Ilta alkoi hämärtää. Minun oli sanomattoman hyvä olla. En ollut askeetti, huomasin sen.

Metro oli kuin kuhiseva muurahaiskeko. Ajoin vain kolme pysäkinväliä ja astuin ulos Pigallega. Olin astunut keskelle sitä Pariisia, jonka turisti parhaiten tuntee — ehkä paremmin kuin pariisilainen itse — keskelle kuumeisimmin sykkivää Montmartrea, Boulevard de Clichyn väriloistoon, vastapäätä muistorikasta, nykyajan turmelemaa Punaista Myllä. Boulevard de Clichy, päivisin nukkuva, herää illalla. Mainosvalot leppävat, juoksevat, sykkivät: "Turisti, tuo tänne rahasi". Jos ole amerikkalainen, olet tervetullein kaikista.

Olin pettynyt. Muistin ensimmäisen vierailuni täällä. Olin ollut pyörällä päästäni. Toinen kerta sanoi jo toden. Näin mainosvalojen taakse. Nuo korttelit olivat kuin vapaavaltio keskellä Pariisia. Siellä kiersi vain raha menneen romantiikan ja nykyajan sensaation kustannuksella. Tämä oli seitsemäs vierailuni. Halusin nopeasti viskin kuivana ja kaksinker-taisena. — Hyvin nopeasti . . .

En ajanut Metrolla takaisin, vaan kävelin hiljakeen syrjäkatuja Latinalaiskortteliin. Olin juonut jonkin verran ja annoin syyskuisen yötuulen vilvoittaa ohimoitani. Aloin taas päästä tasapainoon. Kuljin jälleen Pariisini katuja.

● **PIKKUPOIKA** oli äitinsä kanssa abstraktisen taiteen näyttelyssä. "Mikä tuo on?" hän kysyi.

"Sen pitäisi olla cowboy hevosineen", vastasi äiti.

"No miksei se sitten ole?"

● **PIDÄ** pelko omana tietonasi, mutta jaa rohkeutesi muiden kanssa.

— Robert Louis Stevenson.

● **VALEHTELIJAN** rangaistus ei ole se, ettei häntä uskota, vaan se, ettei hän itse voi uskoa ketään.

— G. B. Shaw

● **POIKA** alkaa tupakoida todistaakseen olevansa mies. Pari kolme kymmentä vuotta myöhemmin hän yrittää lopettaa samasta syystä.

Thomas Huxley

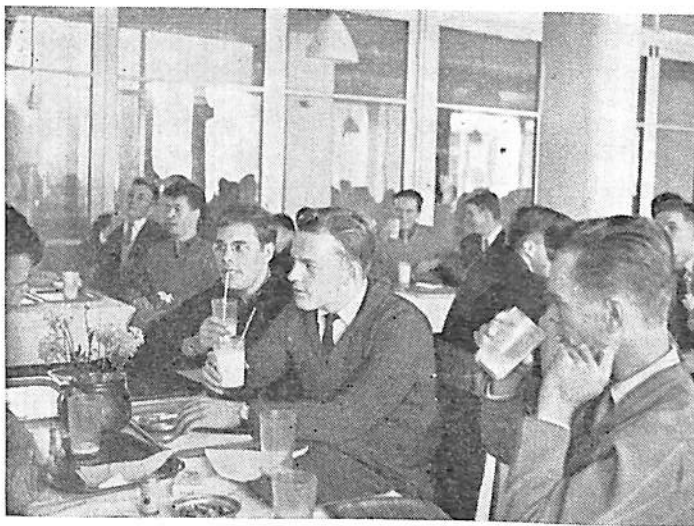
OPERAATIO TUPLAMAITO

Krooninen hintojen nousu ylioppilaskunnan ruokalassa on aiheuttanut kärkevää keskustelua asiakkaitten kesken. Syyskuun viimeisenä päivänä passiivinen vastarinta muuttui aktiiviseksi joukkoliiketehtäväksi. Puolilta päivin alkoi operaatio "Tuplamaito", jonka lehtemme aamu-uninen aputoimittaja talletti jälkipolville osoitukseksi 1960-luvun alkupuolen ylioppilasnuorison voimakkaasta yhteishengestä.

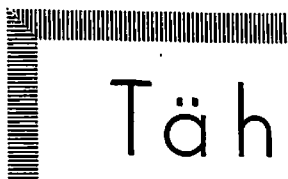
Operaatio, jota voitaneekin pitää lähinnä istumalakkona, sujui tahdikkaasti, jopa huumorintäyteisesti. Tyypillinen piirre tälle tunnin kestäneelle tilaisuudelle oli lakkovahtien puuttuminen. Jokainen, joka tahtoi, sai esteettä tilata tavanomaisen päiväannoksensa, vaikkapa "Esterin Yllätysherkun". Rikkureitten määrä rajoittui kuitenkin häviävän pieneen, ympäri ruokasalia sirottautuneeseen joukkoon, joka ei minään lakkotunnin minuuttina pääsyt rikko-

maan "maitopoikien" yhteisrintamaa. Yhteishengen elävöittämiseksi "maitopoikien" isku-ryhmä kajautti ilmoille "Trink, Trink Bryderlein Trink", minkä jälkeen 12.45 paikallista aikaa hilpeä lakkojoukko poistui hillityn arvokkaasti salista — nähtävästi perin nälkäisenä.

Lehtemme toimitus jää mielenkiinnolla odottamaan tulevaa hinnanmuodostusta "Esterin Yllätysherkkujen" laihalla rintamalla.

M
A
I
T
O
A

Tähdenvälejä . . .

Elämme tähtien välillä, oman tähtemme ja kaikkien muiden tähtien välillä. Mielijohteiden alaisina toisinaan kirjoittelemme tähdenvälejä, jotka päätoimittaja suuressa armollisuudessaan sijoittaa johonkin täyteeksi ilmoitusten väliin. Pahasti jouduimme mielijohteiden valtaan Puolassa — täysin vieraat olosuhteet, poikaseni! Mielijohteet eivät edusta johdonmukaisuutta, ne ovat mosaiikkia.

★★★

Rannikko on valkean hiekan peittämä, myrskyn jälkeen saapuvat ihmiset. Keräivät vasuihinsa meren kalleinta antia, meripihkaa. Meripihkan he pujottavat halpaan naruun ja myyvät kullankeltaiset nauhat kalliiseen hintaan vieraille, joille meri ei lahjoita kalleuksiaan koskaan. Turhaan kävelemme omilla rannoillamme merenvahaa etsiäksemme. Tarkoitus pyhittää keinot, voimme pujottaa joukon meduusoja pakettinaruun ja lahjoittaa ne rakastullemme.

★★★

Iian soittaa. Pianoa. Hänen sormensa liikkuvat herkkinä koskettamalla. Copinin sävelet putoilevat kristallin kirkkaina olevaisuuteen. Tunnelma on liikahdamaton. Duke Ellington katselee miettiviäsen näköisenä kalkitulta seinältä. Turkkilainen kahvi on vahvaa ja hyvää, sitä paitsi Marek Hlasko petti kannattajansa.

★★★

Katolinen kirkko pitää jäsenistään hyvää huolta. Kirkot ovat viileitä helteelläkin. Olivan tuomiokirkon raikasivat ruotsalais-suomalaiset joukot 1640-luvulla. Saksalainen 75-millinen on lohkaissut kirkon nurkasta melkoisen palasen. Emme ymmärrä katolista mentaaliiteettia, ihmiset polvistuvat tilan puutteessa kirkon portaille. Lasimaalaukset hoktivat volosuihkuissa, jotka siivilöityivät ulkopuolella, kirkon korkeutta kadehtivien halavien levistön lomitse. Ihminen voi rakentaa goottilaisia kaaria, jotka saavat mammuttipetäjät romahtamaan alemmuuskompleksiinsa.

★★★

Vanha vaimo: "Hyvä herra, kauniita kieloja, ainoastaan viisi zlotya kimppu, kauniille rakastetullenne, suloiselle, salla, selle rakastetullenne." Otan vastaan kim-

pun, niiden tuoksu huumaa, mielijohteen vallassa vien ne kirkon ulkopuolella seisovan puuristin juurelle. En ymmärrä ristiin kaiverrettua tekstiä.

★★★

Puolalainen itsemurhapataljoona tunkeutui väkisin saksalaisten linjojen läpi Pohjois-Italiassa, jossa liittoutuneiden maailmanparannusarmeija oli juuttunut tekniikkaansa sekä mutaan. Sopotin pääkadun nimi on tätä nykyä Uliza Monte Cassino.

★★★

Kerjäläisen nöyryys inhottaa. Istumme kaupungilla maitobaarissa. Ryysyihin puettu mummo kerjää, saa lantin sieltä, toisen täältä. Annamme hänelle kokonaisen zlotyn, koska pienempää ei löydy. Mummo painaa ryppyisen suunsa kädellemmä ja sopottaa käsittämättömiä sanoja. Vanha herrasmies, joka istuu meitä vastapäätä moneen kertaan käännettyssä ruskeassa golf-puvussa, katsoo ylitsemme näkemättä mitään. Hän on aikoja sitten lakannut haluamasta nähdä yhtään mitään. Kotona hänen näkönsä palautuu. Siellä hän tutkii tarkkaavaisesti valokuva-albumia "onnellisilta päiviltä".

— kek o m u r a h a i n e n

CIVIS

Lukuvuoden ensimmäinen "KÄK" on tullut Sinulle ilmaiseksi. Meidän on kuitenkin valitettavasti perittävä vuosikerralta, 4 numeroa, 200 markkaa. Tue Käkeä! Lue Käkeä! — Pistäydy siis suorittamassa tilausmaksusi ennen joulukuun 1. päivää. Muuten emme voi lähettää osakuntalehteä Sinulle.

Maksupaikat ovat: Ylioppilastalo B, 183 — Ylioppilastalo B, 178 — Ylioppilastalo A, 18.

Suorita tilausmaksusi tänään — joulukuussa se on jo myöhäistä!

UKRI – nuorten kirjailijain . . .

Jatkoa siv. 3

telussaan, että se oli liian pidättyväinen ollakseen nuorten. Heiltä olisi odottanut jotain ”raflaavampaa” tietenkin. Omasta puolestamme suunnittelimme teoksen kokoonpanon juuri sellaiseksi: ettei mikään keinotekoinen siinä vaikuttaisi, vain suomenkielinen taide.

Yhdistyksen perusteet

Samanaikaisesti teoksen käsikirjoitusta koottaessa perustettiin sitten itse yhdistyksen virallisesti.

Se otti tunnustukseensa tunteen, realismin ja kansallisuuden. Sen ympärille keräytyivät nimenomaan nykymodernismiin tyytymättömät nuoret.

Joukkoomme kuuluu joku hyvin moderni tekijäkin. Mutta heilläkin on eräs yhdyside toisiin jäseniin, kiinteämpi kuin varsinaisen modernismin: tunnepohjoinen asennoituminen taiteessaan.

Minkäänlaista ohjelmaa emme kuitenkaan ole kiteyttäneet. Olemme tyytyneet vain yksinkertaisesti toteamaan tämän: tällaista omatoimista kerhoa tuntuvat juuri realistisen ja tunnepohjaisemman taiteen edustajat nuorten piirissä tarvitsevan.

Samoin kuin ohjelmattomuus on tunnuksemamme myös eräs varsin käytännöllinen piirre, joka meidät jonkinlaisista ideologisista ja aatteellisista taideryhmittymistä erottaa: kutsumme itseämme nimenomaan **t y ö y h t e i s ö k s i**.

Kerho syntyi käynnöllisen antologian toimitustyön turvaksi ja jatkaa olemassaoloon nimenomaan käytännöllisenä toimintaryhmänä. Muu on sille tarpeetonta.

Uutta kehitystä

Kerhon kaksi jäsentä, Vesa Niemeläinen ja allekirjoittanut, julkaisi runokokoelman samaa syksynä kuin kerho perustettiin ja antologia ilmestyi 1956. Tosiasiassa antologia-aineisto on vanhempaa ja sen kokoonpano oli selvillä jo yli puolitoista vuotta aikaisemmin, joten meillä on syytä nämä teokset myös laskea antologian jälkeisiin.

Täten on kerhon perustamisesta lähtien julkaissut kaikkiaan 9 nuorta tekijää esikoisensa. Kun jäsenmäärä on vähän vajaa 30, on tätä pidettävä varsin hyvänä.

Muut debyteeranneet ovat: Usko Laukanen lastenkirjalla, Antti Luotonen novellikokoelmalla, Seppä Karjala romaanilla, Tarmo Manelius runokokoelmalla, Ilmari Saarinen romaanilla, Jouko Puhakka novellikokoelmalla ja lisäksi jäsen Erkki Savolainen on julkaissut matkakirjan. Jotkut ovat jo päässeet 2 teokseensa.

Kerhon piirissä on 5–6 nuorta, joilla näyttää lähiaikoina olevan edelleen kaikki mahdollisuudet päästä esikoisteoksen tasoon.

Uusi yhteisteos on suunnitteilla ja sen ennakkotilauksierros koetetaan saada tänä syksynä onnistumaan.

Vanhat ja nuoret

Sen lisäksi, että muodostamme nimenomaan käytännölliseen työhön, keskinäiseen kritiikkiin ja tukemiseen sekä antologia-työhön, omistautuneen ryhmän, on piirimme kokoonpanossa toinenkin omintakeinen piirre.

Kerhon jäsenistö muodostaa ikäänkuin kaksi eri ryhmää, jotka ovat kiinteässä kanssakäymisessä. Jo ennen kerhon perustamista julkisuuteen astuneet kirjailijat ja kerhon aikana enemmän kehittyneet ovat ”vanhoja”. He ovat käytännöllisen kritiikin suorittajia sekä oleskelevat eri puolilla maata.

”Nuoret”, kehittymättömämmät, ovat tietenkin saavana puolena. Olosuhteet ovat johtaneet siihen, että heistä suurin osa on tällä hetkellä Pohjois-Karjalasta. Mutta heitäkin on muualta Itä-Suomesta, Pohjanmaalta, Helsingistä jne.

Väliasemalla-antologian yhteydessä tuli jo mainituksi muutamia kerhon vanhemman tukirenkaaseen kuuluneita. Mainittakoon tässä vielä tärkeimpiä: Laura Latvala, Olavi Siippainen, Martti Merenmaa, Timo Töyrylä jne.

Tulevaisuus

Tällaisen kerhon toiminta — joka perustuu niin paljolta henkilökohtaiseen työhön, kirjeenvaihtoon jne. — on tietenkin aaltoilevaa. Nousu ja lasku saattavat seurata toisiansa hyvinkin nopeasti.

Selvä taantuminen tapahtui puolitoista vuotta sitten, ja se oli luonnollinen ja ym-

Journalismi alkaa nostaa päätään osakuntien keskuudessa. Varsinaissuomalaiset aloittivat lukuvuoden pullottamalla V.S.O.P.:n painomusteella. Eikä jälki huonompaa ollutkaan, vaikka kyllähän se "Vanha Kunnan" sentään paremmalle maistuu.

Puhuttiin 6. 10. Tornitalon kellarissa journalismista oikein joukolla. Tuntuu siltä, että ei kansa vielä oikein tiedä, tahtooko se leipää vai sirkushuveja. Parasta kai onkin, että ei sekoiteta tarjoilua. Tilaisuuden päätteeksi tarjoiltiin hieman olutta. Väkeä tuli lisää. Antoi aatteen: Tälläkö pohjalla journalismi sittenkin lepää?

Rannanjärvi ei ole vieläkään kuollut. Niin ainakin lupailevat pohjalaiset. Lähi tulevaisuudessa päätetään "HÄJY" irti.

Entä sitten se vanha setä — Ylioppilaslehti? — Huokaisee kaiketi helpotuksesta. Nythän Ylioppilaslehti voi lähteä luomaan "korkeamman asteen linjaa". Kyllä osakuntalehdet makkarailoista ja kelkkaretkistä huolen pitävät, arvellaan. — Mutta arvellaan ehkä väärin. Osakuntalehdetkin pyrkivät olemaan lehtiä...

— Petiitti.

märrettävä. Usea kehittyneempi pääsi aivan samoihin aikoihin julkisuuteen, ja toiset jäivät odottamaan omaa kypsymistään.

Toivomme uuden antologian taas merkittävän lähtösäystä uusille debyyttiä yrittäville. Heidän joukossaan on sekä runoilijoita että prosaisteja, vieläpä näytelmien kirjoittajakin, joka saattaa kehittyä parrasvaloihin yltäväksi.

Ennen kaikkea uskomme, että muotikoikeilut tulevat keikahtamaan yhä uudelleen ja uudelleen — kuten tähänkin asti. Runoudessa ja proosassa ovat muotitekijät kehittyneet ainutlaatuisen puzzlepeiliin kuvarakentelussaan ja sommittelussaan. Mutta luonnollisuus ja persoonallisuus ovat aina olleet ja tulevat edelleenkin olemaan elävän taiteen pohjana.

Me pyrimme ennen kaikkea muistamaan, että ensimmäinen klassikko syntyi, kun ensimmäiset modernistit olivat, yhtä lukuunottamatta, kuolla kupsahtaneet kulttuurin piiristä. Me muistomme myös, että tämän hetken suuri lyriikka maailmassa ei

Kuten arvoisat lukijat muistovat toimenpiti KÄK viime keväänä kirjoituskilpailun, johon oli lahjoitettu 5000 mk. Kilpailun tarkoituksena oli lähinnä herättää lukijapiirin mielenkiinto lehden aktiiviseen avustamiseen. Osanotto jäi kuitenkin valitettavan laimeaksi. Laimeata oli myös parhaan kirjoituksen vaali, mihin jokaisella Käen lukijalla olisi ollut oikeus ottaa osaa. Äänestyslippunsa pudotti Käen postilaatikkoon n. 2 % lehden lukijakunnasta, mikä osaltaan kuvastaa osakuntalaistemme kiinnostusta osakunnan omiin asioihin.

Kilpailun voittaja kätkeytyy nimimerkin "Remi Aura" taakse ja ansiokkaan kilpakirjoituksen nimi oli "Veljeys". Toimitus kehoittaa nimimerkkiä nautamaan palkintonsa mahdollisimman pian osoitteesta Ylioppilastalo A. 18. — Lehden postilaatikko on edelleen avoin ja toimitus toivoo sen täyttyvän kirjoitelmista ja runoista. Arvoisat lukijat voivat tilsyttää kyniään myös humoristisiin aiheisiin. Jokainenhan meistä varmasti toivoo, että ei ylioppilashuumori typistyisi käytettyihin raitiovanulippuihin, joita tavan takaa saamme "onkia" laatikostamme. Parempankin varmaan pystymme, uskoo

— Toimitus.

Turkissa poliisi ei sakota eikä rankaise humalaisia autonajajia. Sen sijaan hän vie miehen muutaman kymmenen kilometrin päässä olevalle autiolla paikalle ja jättää hänet sinne. Poliisin väittämän mukaan tällä on hyvin selvittävä vaikutus rattijuoppoon.

ole vapaalla mitalla kirjoitetuissa kreikkalaisissa yleiskäsitteissä, vaan sellaisissa kansallisleimaa kantavissa tekijöissä kuin amerikkalaiset Whitman, Sandburg, Masters, chileläinen Neruda, espanjalainen Lorca, afrikkalainen Cesaire jne.

Kun nämä uskaltavat kantaa oman kansallisuutensa leimaa, ei meillä ole mitään syytä jättää huomiotta suomalaisen pohjamme muodostamaa perustaa.

ARKTIS

jokainen hetki muuttaa
jääkiteitten värjöttävää tulta
eikä yksinomaan valon loittoneminen
jokainen hetki lyö varjokieleke
minua
ja lyö onton äänen
mustasta rummusta
päämme yllä

Olavi Aaltonen

AAMUMAISEMA

Siskoina savikkoheinän
keskellä heränneen maan
päivänkakkarat nostaa
valkeita kauluksiaan

vierellä koiranputken
tuoksuva huiskilon
hehkuu horsmien ahjo
katseesta auringon.

Nyt koko taakkansa raskaan
ilmoille sinkoaa
syksyn päivistä saakka
tultaan kätkenyt maa.

Tuovi Kanerva

HARMAATA

Putoovatko maahan kaikki pilvet
tänä yönä,
tänä sadeyönä?
Vielä eilen höyheniset pilvet
kulki hattaroina autereessa,
kuinka valkopilvet putoaa
tänä yönä,
tänä sadeyönä?

Räystäskourusissa itkunhyrskke,
taivaan parku, murhe järjestön,
puidenlatvoissa soi taivaan sielu,
surullinen musiikki eestaas.

Tuuli katkerana ravistaa
pajupensaansa tukkaa,
itku valuu
pajukosta maahan pellonojaan.
Taivaan itku vuotaa ihmissilmiin,
sielut huojuu
niinkuin puidenlatvat yönä päin.
Harmaammaksi kaukametsä
muuttuu,
vielä tulee paljon pimeämpää
tänä yönä,
tänä sadeyönä.

Tuovi Kanerva

YKSINÄISYYS

Ota silmiisi tämä loputon
yksinäisyys.
Toin kaukaa nämä sanat.
Eivät ne vierasta. Paina huulillesi,
ne ovat kylmät.

Ota silmiisi tämä loputon yksinäisyys,
Kuutamo ja lumi.

Pirkko Hänninen

Nurmeksen Kauppa Oy

Tytäryhtiö

Nurmeksen Rauta Oy

Nurmes

Savo-Karjalaisen Osakunnan beaanittaret Raili Räsänen, Marjatta Tiihonen, Pirkko Halonen ja Laina Suhonen lähdössä keräysmatkalle.

SUOSIKAA ILMOITTAJIAMME

Opiskelijoille edullisia ATERIOINTIPAikkoja

ovat viihtyisät baarimme, joissa tarjoillaan hyvää ruokaa ja kahvia sekä virvokkeita edullisiin hintoihin.

Tervetuloa!

BAARI KRISTIINA
Kristiinankatu 8

EERIKIN BAARI
Eerikinkatu 20

KERTTULIN RUOKASALIT
Kerttulinkatu 8

URHEILUTALON BAARI
Tuureporinkatu 2

**OSUUSLIIKE
TARMOLA**

JUKOLAN OSUUSKAUPPA ry

Nurmes

Toiminta-alue:

Nurmeksen kauppa, Nurmeksen
Valtimon ja Rautavaaran kunnat

Liha- ja leikkeleliike R. JOKINEN

Hämeenk. 9

Kauppiaas
EINO SAASTAMOINEN

Porokylä

JALKINEKORJAAMO
V. VIRTANEN

Hämeenkatu 6

PAPERI- JA LELULIIKE

ELISE

Hämeenkatu 8

Tekstiili- ja lyhyttavaraliike

Tuija

Hämeenkatu 10

Parturi- kampaamo

A. LAHTI

Hämeenk. 10

SIIRTOMAATAVARALIIKE

A. AALTONEN

Kiinanmylynk. 5

SUOSIKAA ILMOITTAJIAMME

TURKULAISIA ILMOITTAJIAMME

Rauta-Talous

Hämeenk. 7

KANTA
~~KESKI~~
SUUR **Koski**

KAIKKI
KENGÄT
KOSKELTA...

Paperi- ja lyhyttavaraliike
VÄINÖ LEHTO

Hämeenk. 5 puh. 25 333

KIINANMYLLYN

Kemikalia + paperi

Makeiskioski
K. LEHTI

Aivan kunnan vieressä

Ruoka- ja siirtomaatavarakauppa

H Ä M E

Hämeenk. 4

KEMIKALIO
MELITSA

Hämeenk. 4

LEHTEMME ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu: 8000 mk
1/2 sivu: 4500 mk
1/4 sivu: 2500 mk
1/8 sivu: 1500 mk
2,5 sentin yhdelle palstalle sijoitettu
ilmoitus: 500 mk

Savo-Karjalainen Osakunta

Inspehtori
Kuraattori

Prof. Paavo Voipio
FK Mauno Mielonen

Hallitus

Emäntä
Isäntä
Taloudenhoitaja
sekä cives

Aila Lehtonen
Pertti Puhakka
Pekka Günther
Pirkko-Liisa Helle
Kyösti Kaasinen
Veikko Kuokkanen

Beaanienohjaajat

Martti Kokkola
Ossi Lindqvist
Seppo Okko

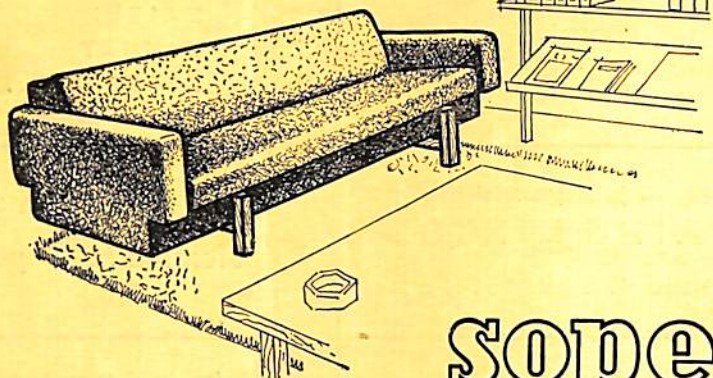
Urheiluohjaajat

Pekka Nousiainen
Maija-Liisa Iivanainen

Lehdistösihteeri

Ulla Saastamoinen

Koti kuntoon
SYKSYKSI

TURKU: Eerikinkatu 11. Puhelin 28 642

sope
KALUSTE

TIETYSTI:

Miksi niin?

TURUN
SUOMALAINEN
SÄÄSTÖPANKKI

Suomalainen Säästöpankki on opiskelijan pankki. Noin puolet rahalaitosten myöntämistä opintolainoista on säästöpankkien myöntämiä. Turussa ja Varsinais-Suomessa on tälläkin alalla ensimmäisellä sijalla

TURUN
SUOMALAINEN SÄÄSTÖPANKKI